

Sulyok Vince versei**ROHANUNK VÉGZETÜNKBE**

Mintha valami erős örvény
szívná magába, hörpölné szüntelenül
kimért időmet, olyan esztelen
sebességgel fogynak napjaim
és szinte nesztelen.
Nincs mód arra, hogy megállítsam,
ezt a szédítő rohanást,
vagy akárcsak lefékezzem kicsit.
S itt kapaszkodtok mindannyian ti is
az élet kegyetlen körhintáján,
kicsivel előttem, vagy egy kicsit mögöttem:
majdnem mindegy, mert egyfele tartunk,
hisz végül mindünket magába szippant
rettenetes tüdejével az Idő.
Ellene mit se tehetünk: saját védelmünkre
sincs kellő erőnk, se kellő fegyverünk.
Hadba kelni a láthatatlan, a leküzdhetetlen
végzet ellen
nem tudunk és nem merünk.
Számunkra itt annyi marad mindössze,
hogy nézzük, amíg csak nézni tudjuk,
ezt a halálunkat ígérő rohanást.

Billingstad, 2009-03-18.

EGYKORI ARANY ÉVEIM

Az olvasásban megfáradva, olykor
a valóság felszínére evickélek,
s a feketén nyüzsgő hangyabetűk
és a fehér könyvoldalok helyébe
hirtelen távoli, gyerekkori
nyarak égető napja vág a szemembe
s gabonatáblák aranylanak felém,
mint egykor valaha valamelyik
dűlőnkben, ahol arattunk és én kévéket
hordtam egybe „búzakereszteknek”,
vagy dobáltam favillával a szekerekre
a nehéz kévéket napestig, fáradtságot
alig-alig érezve,

mert sürgetett az elvégzendő
munka, de még inkább talán
az ég alján gyanúsán magasra torló
felhők sötét fenyegetése.
Versenyfutás volt ez, igazi,
s a nyertese mi lettünk,
mert villámaival kaszálva
az eső egyre inkább távolodott.
Szerettem az asztagrakást s szerettem
dobálni az arany búzaszemektől
súlyos kévéket a cséplőgép
dobjára, az „etető” keze ügyébe.
Aranyidő volt ez az életemben is
a szőlőben, kertekben és réteken,
aranyidő, mit a kor táblájáról,
mint tanító szivacsával a felírt
betűket, itt a kegyetlen sors egy életformát
irgalom nélkül örökre letörölt.

Billingstad, 2009-03-27.

ÉG NÉLKÜLI NAPOK

Olykor véget nem érő fénytelen
napok érkeznek ide valahonnan,
jönnek hosszú sorban egymásba kapaszkodva.
Nincs felettük ég. Tolulnak szüntelen.

Havak sodródznak a tengeri szélben
csillag csipkésen ablakom előtt,
sziszegve súrolják az üvegtáblákat
s tisztára seprik a háztetőt.

Naptáram ugyan koratavaszt jelez,
de a kertben még csak jégvirág.
Keményre fagyott ágak verik egymást
s körös körül szüntelen a világ.

A ködben és a sűrű havazásban,
a téli tájban egyedül vagyok
s a sovány bokrok közt se rágcsálnak éhes
őzek, nyulak és jávorszarvasok.

Egyetlenként csak a szélvihar süvölt,
üvöltözik és veri fel a csendet.

Máskülönben halott a világ.
Csupán ezek a jéggé dermedt szavak
képviselik az életet.

Billingsstad, 2009-02-28.

ÉLT 51 ÉVET

Középkorú norvég nő halálhírért
olvasom a helyi újságban. S noha nevét
nem ismerem, valami mégis arra késztet,
hogy tovább olvassam a tudósítást –
s nem korai halála miatt,
hanem mert neve alatt az a mondat áll:
1957 július 5-én született Oslóban.
Azon órák egyikén tehát,
amikor Koppenhágából kiindult vonatom
begördült az oslói pályaudvar
napfényben úszó üvegcsarnokába.
Az újszülött vékonyka hangocskája
egyként jelezhetett ujjongást és sírást:
hisz fájdalmak közt érkezünk a világba,
de fény vár ránk, törődés, szeretet.
A kocsiból kilépve a langyos
peronra, én ujjongásba fogtam volna
legszívesebben a sietők tömegében,
de tartózkodó szemérmem visszatartott,
s csak egy rejtett könnycseppre futotta
szemem legsarkában, hálából amiért
fiává fogadott nagy szívével
hajszoltságomban ez a kicsi ország.
Együtt sírtunk s egyidejűleg együtt ujjongtunk
(bár nem egymás mellett és nem is egy ok folytán)
két új jövevény: a norvég bébi, meg én.
Őt családja várta, örömmel, szeretettel,
engem, az idegent, senki se várt.
De a létnek, a nyárnak, a fényeknek
s a kövekből kiáradó langy melegnek
egyként, egyformán örültünk mind a ketten.
„Fájdalomtól megtörve” (írja most az újság)
gyászolnak férj, gyerekek, szülők és unokák,
rokonok és barátok serege.
Említetlen csak én maradok a szövegben,
pedig Norvégiába egy napon kerültünk,
s más léptékkal, de norvégul is egyszerűre tanultunk.

51 évvel itt nyugszol te már
 a közeli temetőben, míg én, a veled egyidejűleg
 ide érkezett idegen élek még továbbra is
 a fényben, hogy gyászolhassalak
 én, az idegenből idejött
 s idegennek megmaradt barát.

Torrevieja, 2008-10-03./Bilingstad, 2009-03-09.

GICZY JÁNOS FESTMÉNYEI FÖLÉ

Azt a világot fested egyre még,
 amelyik már rég nem is létezik,
 azok arcát idézed fel,
 akiké már rég porrá omolt
 a temetőkert sírhalmaiban.
 Elnézem képeiden hosszan
 ezeket a nem-szép arcokat,
 ezeket a gyönyörű arcokat,
 az élet, a sors által összegyűrteket,
 a hajsza s munka által megviselteket,
 ahogy elnyűttségükben is tündökölnek.
 Vajon ilyen szépek leszünk-e mi is
 majd halálunkban?
 Képeidről és képeid mögül
 mintha szüleim földszínűvé, csontszínűvé
 vált arca nézne vissza rám,
 mintha példáznák, hogy egy napon
 mindünk arcát fehérre meszeli majd a halál.
 Míg festményeid arról szólnak,
 hogy ami neked fáj, valamiképpen
 az fáj nekem is, festményeid
 öreg, ódon templomai,
 szárnyas oltárai,
 zsupp tetős, „kontyos” házai,
 szentképarcú öregjei
 idézik, tükrözik az én múltamat is,
 mutatják, hol van a hazád,
 s mutatják,
 hol keressem
 én is a hazám,
 a hajdan-voltat, de mára elveszettet.
 Festményeiden talán?

Bilingstad, 2009-03-09.